

det her. Det er absolut et ønske, som jeg gerne vil bakke op.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg forstår ikke, at hr. Hans Christian Schmidt kan forsøge at give det indtryk, at med disse forslag går vi ind og blander os i forhold til, hvordan kommunerne vælger at lægge service-niveauet, eller hvordan pengene skal anvendes.

Der er ikke et eneste punkt i de her forslag, der blander sig i de konkrete beslutninger, hvor kommunerne i øjeblikket og i forvejen har kompetencen. Vi giver kommunerne nogle redskaber, vi giver kommunerne nogle muligheder, vi giver i øvrigt kommunerne nogle flere valgmuligheder, end kommunerne har i forvejen.

Så var hr. Thor Pedersen inde på, at dette var noget meget objektivt. Det er rigtigt, at det kaldes objektive kriterier i modsætning til, hvis man laver refusion. Men jeg mener bestemt at huske, at en indenrigsminister ved navn Britta Schall Holberg tilbage i 1982-83 – jeg har ikke slået det efter – foreslog, at man skulle afskaffe vejkrateriet. Men efter en debat valgte man ikke at afskaffe vejkrateriet.

Jeg ved ikke, om det var på det tidspunkt, man fastlåste det i stedet for, men det viser jo meget godt, at de kriterier, som man fastlægger i udligningslovgivningen både på indtægts- og udgiftssiden, er kriterier, der selvfølgelig forsøger at være så objektive og så regulære, som man overhovedet kan være i forhold til at give kommunerne lige muligheder. Men det er også kriterier, som altid og hver gang har været sat under politisk debat, og det er en politisk beslutning, om man så er enig eller uenig i de kriterier. Jeg kan sige til hr. Hans Christian Schmidt, at det er der intet nyt i.

Torben Rechendorff (KF):

Enkelte ordførere har antydnet, at der kunne herske tvivl om, hvorvidt alliancepartnerne og oppositionen overhovedet taler om det samme forslag. Sådan oplever jeg det også lidt.

Det har ikke været muligt for Det Konservative Folkeparti at finde andre årsager til det hastværk, vi i dag præsenteres for. Det har ikke været muligt for os at finde andre årsager til alliancen mellem regeringen på den ene side og SF og Enhedslisten på den anden end de forestående forhandlinger mellem staten på den ene side og de kommunale organisationer på den anden.

Sandheden er vel i al sin gribende enkelthed, at regeringen frygter årets forhandlinger med de kommunale organisationer og har brug for at have dette her på plads, inden de kaster sig ud i dem.

Man tør vel sige, at det hører til sjældenhederne, at man allerede i ministerens fremsættelsestale får besked om, at der her foreligger et politisk forlig, som bestemte partier, deriblandt Det Konservative Folkeparti, ikke er blevet indbudt til at deltage i arbejdet med, ikke har fået indflydelse på og ikke kan få indflydelse på. Men det tager vi naturligvis til efterretning.

Men ærlig talt, når dertil så føjes, at ministeren end ikke har forelagt sit forslag for hverken Kommunernes Landsforening eller for Amtsrådsforeningen inden fremsættelsen, så kan vi kun opfatte det hele som en fuldstændig negligering af det kommunale selvstyre, man ustandselig i bemærkningerne påberåber sig at ville styrke.

De senere dage har jo vist, at det bliver en overordentlig kompliceret opgave at få landets kommuner og amter til så meget som at skimte en styrkelse af det kommunale selvstyre i det, der i dag lægges på Folketingets bord. Men det er da lykkeligt for indenrigsministeren, at både hendes regering, SF og Enhedslisten kan se styrkelsen.

Jeg vil godt spørge, om ministeren har tænkt over, at hun nu gennemfører en omfattende kommunal udligningsordning, den første og mest omfattende i årtier, hen over hovedet på de tre partier i Folketinget, der mandatmæssigt har flertal i landets kommunalbestyrelser. Har ministeren glædet sig over, at hun har Enhedslisten, som har seks kommunalbestyrelsesmedlemmer i Danmark, med i sit optog? Har ministeren glædet sig over, at hun har CD, som disponerer over to kommunalbestyrelsesmedlemmer i dette land, med i sit optog?

Har ministeren tænkt over, at vi tre partier, der nu er sat fuldstændig uden for indflydelse, mønstrer 2.227 mandater i kommunerne, mens ministerens flertal her i salen modsvares af et mindretal ude i landet på 210 mandater mindre, end vi andre kan fremvise?

Jeg skal forklare, hvorfor vi er godt tilfredse med, at vi ikke har lod eller del i det fremsatte forslag.

For det første: Forslaget har ét væsentligt grundelement og måske i virkeligheden kun ét: Københavns Kommunes problemer skal løses via den ændrede udligningsordning. Det er vi